

شعر / من ، معلم هستم

من ، معلم هستم
زندگی پشت نگاهم جاریست
سرزمین کلمات
تحت فرمان منست
قصر پنهان منست
قاصدک های لبانم هرروز
سبزه ی نام خدا را به جهان می بخشد
من معلم هستم
آخرین دغدغه هایم اینست :
نکند حرف مرا هیچ کس امروز نفهمید اصلا
نکند حرفی ماند ؟
نکند مجهولی
روی رخساره ی تن سو خته ی تخته سیاه جا مانده ست ؟
من معلم هستم
هر شب از آینه ها می پرسم :
به کدامین شیوه ؟
وسعت یاد خدا را بکشانم به کلاس ؟
بچه ها را ببرم تا لب دریاچه ی عشق ؟
غرق دریای تفکر بکنم ؟
با تبسم یا اخم ؟
با یکی بود و نبود ؟
زیر یک طاق کبود ؟
یا کلاغی که به خانه نرسید
قصه گویی بکنم ؟
تک به تک یا با جمع ؟
بدوم یا آرام ؟
من معلم هستم
نیمکت ها
نفس گرم قدم های مرا می فهمند
بالهای قلم و تخته سیاه
رمز پرواز مرا می دانند
سیب ها
دست مرا می خوانند
من معلم هستم

درد فهمیدن و فهماندن و مفهوم شدن همگی مال منست ،
من معلم هستم ...

راضیه سلمانی - آموزگار